

ΒΗΜMagazino

Η ΛΑΤΙΝΑ
ΣΟΥΠΕΡΣΤΑΡ
ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙ
ΤΟ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ

ELIZA GONZALEZ

ΣΑΡΑ ΝΤΕ ΓΚΩΛ Η ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ Σ. 28

ΥΟΡΓΟ ΤΛΟΥΠΑΣ ΚΑΙ ΤΑΚΙΣ ΔΥΟ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ Σ. 18, Σ. 34

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΣΟΝΑΤΑ» Σ. 32

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Το όνειρό της ήταν να υποδυθεί μια δοξασμένη ηρωίδα. Μια Μαρία Αντουανέτα, μια Σάρα Μπερνάρ, ενδεχομένως μια τσαρίνα. Ούτε στα πιο τρελά όνειρά της δεν φανταζόταν ότι τελικά θα γινόταν σαν κι εκείνες. Οχι όταν θα τις υποδυόταν ως ηθοποιός-βεντέτα των λαϊκών ραδιοφωνικών σίριαλ που είχαν μεγάλη απήχηση στην εποχή της, αλλά επειδή θα ενσάρκωνε στην πραγματική ζωή έναν παθιασμένο ρόλο, εκείνον της φιλάρεσκης συζύγου και παράλληλα της ακάματης αγωνίστριας και της φιλανθρώπου με ενουναίσθηση που θα αποτελούσε παράδειγμα για πολλές γυναίκες της χώρας της.

Αν ζούσε σήμερα, η Εύα Περόν (1919-1952) θα συμπλήρωνε στις 7 Μαΐου τα εκατό της χρόνια, ή έστω τα 97 (βάσει του πλαστού εγγράφου που την εμφάνιζε να έχει γεννηθεί το 1922 – ένα μικρό τέχνασμα για να θολώσει τα νερά σχετικά με την εκτός γάμου σύλληψή της προκειμένου να μπορεί να παντρευτεί τον Χουάν Περόν). Θα αρκούσε βέβαια να της είχε δοθεί λίγος χρόνος ζωής παραπάνω από τα μόλις 33 χρόνια που της επεφύλαξε η μοίρα. Ακόμα κι έτσι όμως η Εβίτα της Αργεντινής, αλλά τελικά και του κόσμου όλου, πρόλαβε να ζήσει μία από τις πιο αξιοσημείωτες ιστορίες «Rags to riches» που είδε ο 20ός αιώνας και μια παραμυθένια ζωή που τελικά την κατέστησε «Σταχτοπούτα του τάνγκο» και «Ωραία Κοιμημένη της Λατινικής Αμερικής».

Η χτυπημένη από τον καρκίνο Εβίτα που τραγουδούσε με σπαραγμό «Don't Cry for Me Argentina» από το μπαλκόνι της Casa Rosada στο Μπουένος Αίρες – σύμφωνα με την εκδοχή στο μιούζικαλ του Αντριου Λόιντ Βέμπερ ή στην ταινία με τη Μαντόνα στον πρωταγωνιστικό ρόλο – αγαπούσε να φοράει τα αυστηρά ταγέρ Christian Dior και να τα συνδυάζει με κοσμήματα Cartier, όμως είχε γεννηθεί στις παρυφές της κοινωνίας, μέσα στην ανέχεια. Θα αρκούσε να πει κανείς ότι ήρθε στη ζωή από μια ανύπανδρη μητέρα σε μια εποχή όπου το στίγμα ήταν ανεξίτηλο και εφ' όρου ζωής. Ωστόσο επιπλέον ήταν και η μικρότερη από τα πέντε παιδιά που μεγάλωναν σε ένα φτωχό χωριό, το Λος Τόλνκος στην Πάμπα της Βορειοδυτικής Αργεντινής και μετέπειτα στο γειτονικό Χουνίν, όπου η ζωή ήταν εξίσου πνιγηρή. Γεννήθηκε ως Μαρία Εύα Ντουάρτε, δεδομένου ότι ο (πλούσιος και πολύ... παντρεμένος) ιδιοκτήτης ράντσου πατέρας της, Χουάν Ντουάρτε, αναγνώρισε τα παιδιά που έκανε με την ερωμένη του και μητέρα της. Δεν ήταν ασύνηθες για την επαρχιακή κοινωνία της εποχής να διατηρεί ένας άνδρας δύο οικογένειες, όμως η αδιαμφισβήτητη θέση του μοιχού ήταν με τη νόμιμη φαμίλια του. Από ενός έτους, η Εύα και η οικογένειά της ζούσαν με όσα μπορούσε να εξοικονομήσει η μητέρα της από το ράφιμο. Η μικρή Εβίτα ονειρευόταν μια άλ-

ΕΒΙΤΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Μια γυναίκα που βρέθηκε ηθλημένα παγιδευμένη ανάμεσα στον μύθο και στην αλήθεια και παραμένει η αδιαμφισβήτητη Πρώτη Κυρία της Αργεντινής.

LEO LAVALLE/EPRA

● **Σκουλαρίκια με καρφίτσα που ανήκαν στην Εβίτα και είναι μέρος συλλογής που δημιούργησε ο αργεντινός χρυσοκόμος Μαρσέλο Τολέδο το 2007.**

λη ζωή, ενδεχομένως παρόμοια με εκείνη των γυναικών στις ταινίες του κινηματογράφου που τόσο αγαπούσε. Ωστόσο, το όνειρο έμοιαζε τόσο άπιαστο ώστε μόνο να τις υποδυθεί και η ίδια ως διάσημη ηθοποιός τολμούσε να ονειρεύεται. Δεν υπήρξε όμως ποτέ ο τύπος γυναίκας που θα αρεσκόταν στις ονειροπολήσεις. Στα 15 της βρέθηκε στο «Παρίσι της Νότιας Αμερικής», το κοσμοπολίτικο Μπουένος Αίρες, το οποίο είχε μόλις αφήσει πίσω του τη χρυσή, για τη χώρα, δεκαετία του '20 και το άστρο της άρχισε σιγά-σιγά

να λάμπει. Πολύ, μα πολύ δειλά στην αρχή. Στον πρώτο της ρόλο στο θέατρο η Εβίτα Περόν υποδυόταν μια υπέρτατη η οποία ξεστόμιζε μία και μοναδική ατάκα: «Η κυρία έχει σερβιριστεί». Οπως συμβαίνει με πολλές από τις λεπτομέρειες της ζωής της, δεν είναι απόλυτα ξεκάθαρο πώς βρέθηκε στη μεγάλη πρωτεύουσα. Άλλοι μιλούν για έναν μουσικό με τον οποίο είχε σχέση, άλλοι για μια μετοίκηση μετά της μητρός της. Το παραμικρό γεγονός που την αφορά συνοδεύεται πάντα από την αντίθετή του εκδοχή. Το σίγουρο είναι ότι βρέθηκε στη μεγάλη πόλη και ότι η Μαρία Εύα με τα σκούρα καστανά μαλλιά θα γινόταν μέσα σε λίγα χρόνια η μοιραία Ξανθιά που θα κατακτούσε τις καρδιές της μεγάλης πλειονότητας των Αργεντινών. Αν και, σύμφωνα με μαρτυρίες, στην αρχή το μέλημά της ήταν να εξα-

θα τη βοηθούσαν να βρίσκει ρόλους στο θέατρο, στον κινηματογράφο και τελικά στο ραδιόφωνο. «Ολόκληρη η ιστορία της ζωής της Εβίτα είναι αυτή των κομμώσεών της. Το πέρασμα από τις μπούκλες, σεμνές ή προκλητικές, στον σφιχτό κότσο λέει περισσότερα από χίλιες αναλύσεις» υποστηρίζει στη βιογραφία «Εβίτα» (στα ελληνικά από τις εκδόσεις Λιβάνη) η δημοσιογράφος Αλίσια Ντιζόβν Ορτίς. Για να γίνει η στυλιστική μετάβαση, θα έπρεπε βέβαια να γνωρίσει τον Χουάν Ντομίνγκο Περόν και να γίνει Πρώτη Κυρία της Αργεντινής. Με τον συνταγματάρχη γνωρίστηκαν το 1944 σε μια καλλιτεχνική εκδήλωση με στόχο της τη συγκέντρωση χρημάτων για τους πληγέντες του φονικού σεισμού στο Σαν Χουάν, όπου είχαν πεθάνει περί του 10.000 ανθρώπους. Εκείνη ήταν παρούσα με την επιτροπή της Ραδιοφωνικής Ένωσης

της Αργεντινής, για την ίδρυση της οποίας ήταν υπεύθυνη. Εκείνος ήταν γενικός γραμματέας του υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Πρόνοιας στη στρατιωτική κυβέρνηση που είχε πρόσφατα έρθει στην εξουσία στην Αργεντινή. Η χημεία – όχι απαραίτητα η ερωτική, καθώς σύμφωνα με πλείστους βιογράφους ήταν και οι δύο ασεξουαλικοί – ήταν, υποτίθεται, έντονη και η ένωσή τους έγινε χωρίς αναβολή. «Το κορμί της δεν ήταν φρικτό. Ήταν μία από αυτές τις τυπικές αδύνατες κρεολές με τ' αδύνατα πόδια και τους χοντρούς αστραγάλους. Δεν ήταν η ομορφιά της που μ' έθελε. Ήταν η καλοσύνη της» θα αναπολούσε χρόνια μετά ο Περόν από την εξορία του στη Μαδρίτη. Εκείνος ήταν 48 ετών και εκείνη μόλις 24. Παντρεύτηκαν έναν χρόνο μετά σε έναν γάμο-ένωση δύο προσωπικοτήτων παθιασμένων για την εξουσία, ενώ ακολούθησε η εκλογή του ως προέδρου της χώρας. Στο πλευρό του Περόν η Εβίτα θα κληρονομήσει στόχους και φιλοδοξίες που είχε ήδη εκδηλώσει και ως ηθοποιός. Η Εβίτα ήταν και εκείνη που παρουσίασε τον νόμο βάσει του οποίου οι γυναίκες μπορούσαν πλέον να ψηφίζουν (1947) και έγινε σύμβολο του αγώνα για τα δικαιώματα της γυναίκας. Και ας είχε προαναγγελθεί το μέτρο από την προηγούμενη κυβέρνηση.

Η αγία Εβίτα σε περιοδεία

Η ταπεινή Εβίτα δεν ήταν μια τυπική Πρώτη Κυρία. Είναι χαρακτηριστικό ότι ήταν «πρωτοπόρος στο βρίσιμο» και όταν κατέκτησε την εξουσία περιέλουζε με βωμολοχίες υπουργούς και βουλευτές. «Πρόσβαλλε μόνο σημαντικούς άνδρες» σημειώνει η Ορτίς στη βιογραφία της, ενώ «στους ταπεινούς έδινε το δικαίωμα να την αποκαλούν Εβίτα». Οπως έγραφε η ίδια η Περόν στην αυτοβιογραφία της «La Razón de mi vida» (Η αλήθεια της ζωής μου), σε όλη τη διάρκεια της ζωής της ένωθε οργή απέναντι στην αδικία, ένα συναίσθημα τόσο έντονο που την έκανε να ασφουκιά. Κάτι ήξερε και η ίδια από αδικία. Κάποτε, όταν είχε πρωτομεταναστεύσει στη μεγάλη πόλη, δύο νέοι της

● Χουάν και Εβίτα Περόν χαιρετούν το πλήθος στους δρόμους του Μπουένος Αϊρες λίγο μετά την ορκωμοσία του Περόν για τη δεύτερη θητεία του ως προέδρου.

Ο ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ ΥΟΡΓΟ ΤΛΟΥΠΑΣ

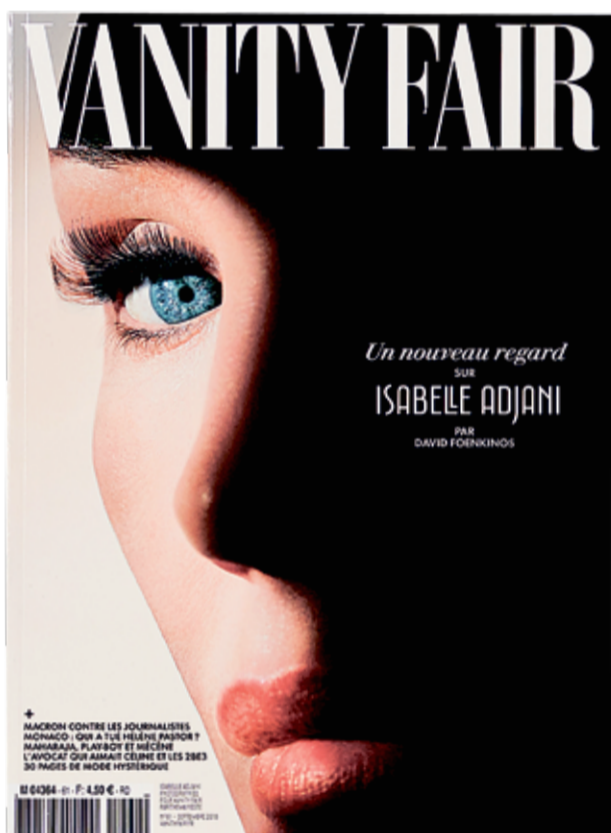
ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

«Μετά τον τρόμο και το σοκ, το Παρίσι συνειδητοποίησε ότι η Notre-Dame επιβίωσε και ότι η κατασκευή είναι σε γενικές γραμμές στη θέση της. Εννοείται ότι αυτό που σκέφτηκα όταν το άκουσα ήταν η έκρηξη του Παρθενώνα τον 17ο αιώνα και οι μη αναστρέψιμες ζημιές που προκλήθηκαν. Συγκριτικά, αυτό που συνέβη την εβδομάδα που μας πέρασε είναι ιστορικό γεγονός ή σσονος σημασίας». Το μυαλό του Yorgo Τλούπας πηγαίνει πάντα στην Ελλάδα. Τα καλοκαίρια μπαίνει στη βάρκα του και «σαλπάρει» στα νερά της Νταμούχαρης στο Πήλιο. Είναι μια αγαπημένη συνήθεια που είχε αποκτήσει ως παιδί από τον πατέρα του, τον παγκοσμίου φήμης γλύπτη Φιλόλαο (1923-2010). Από τότε δηλαδή που ως μικρός (Ελληνο)Γάλλος ερχόταν στην Ελλάδα φορτισμένος με όλη την ενθουσιώδη ενέργεια μιας μεγαλούπολης, όπως το Παρίσι όπου ζούσε, και από κεκτημένη ταχύτητα προσπαθούσε να τον πείσει να πάνε πιο γρήγορα, να πάρουν ένα από τα γρήγορα σκάφη που έσκιζαν τα νερά του Αιγαίου Πελάγους. Ο Φιλόλαος ήταν αμετάπειστος. «Πρέπει να μάθεις να βιάζεσαι και να απολαμβάνεις τη θέα. Δεν γίνονται όλα με βιασύνη στη ζωή». Δύσκολο να πείσεις ένα παιδί που όπως θα αποδεικνυόταν θα είχε μια καρμική σχέση με την ταχύτητα. Από τον τρόπο με τον οποίο θα οδηγούσε, από skateboard μέχρι φορτηγό 18 τόνων, έως τον τρόπο με τον οποίο θα ξεδίπλωνε τις καλλιτεχνικές του κλίσεις. Για παράδειγμα, με τη δημιουργία και τον σχεδιασμό του πολυβραβευμένου περιοδικού για (υβριδικά και μη) αυτοκίνητα «Intersection»

Ο γάλλος art director και designer με την ελληνική καταγωγή, που είναι υπεύθυνος για ορισμένα από τα πιο αξιοπρόσεκτα έντυπα στη Γαλλία και στην Ευρώπη, μιλάει για τα φιλόδοξα σχέδιά του.

● Εξώφυλλο και γραφιστική δουλειά για το «Vanity Fair», όπου ο Τλούπας εκτελεί χρέη art director.

● Η εταιρεία Yorgo&Co ανέλαβε το art direction της παγκόσμιας καμπάνιας της Omega με πρωταγωνιστή τον Ντάνιελ Κρεγκ. Η φωτογράφιση πραγματοποιήθηκε μέσα σε μια πισίνα ολυμπιακών διαστάσεων.

μαζί με τον γνωστό φωτογράφο Ράνκιν, συνιδρυτή του εκδοτικού ομίλου Dazed Media. Ή με το art direction της γαλλικής έκδοσης του «Vanity Fair» και τον επανασχεδιασμό της εφημερίδας «Libération», συγκεκριμένα τη δημιουργία νέων γραμματισμών και την καλλιτεχνική επιμέλεια του εβδομαδιαίου ενθέτου της «Next». Ορισμένα μόνο παραδείγματα της γραφιστικής δεινότητας ενός δημιουργού που καταφέρνει να ανατρέψει κάθε φορά τα δεδομένα στον σχεδιασμό εντύπων και να δυσκολεύει τον αναγνώστη να τα αποχωριστεί. Ακόμη και στη σημερινή εποχή όπου το Internet κερδίζει κατά κράτος στον φρενήρη αγώνα για την προσοχή και τον χρόνο του αναγνώστη. Απ' ό,τι φαίνεται, ο Yorgo Τλούπας δεν ξέχασε ποτέ το μάθημα περί ταχύτητας που έπαιρνε τα καλοκαίρια στην Νταμούχαρη από τον πατέρα του. «Δεν ξέρω κανέναν που να είναι 15 ετών και να διαβάσει εφημερίδες ή περιοδικά. Ο παραδοσιακός έντυπος Τύπος αργοπεθαίνει, αλλά τα τυπωμένα έντυπα δεν έχουν πει την τελευταία τους κουβέντα. Το πιο εύκολο πράγμα είναι να ανεβάσεις μια εικόνα στο Internet και στο Instagram και να μεταφέρεις μια πληροφορία. Το τύπωμα όμως θέλει χρόνο και απαιτεί προσπάθεια. Γιατί όταν τυπώνεις κάτι σε χαρτί σημαίνει ότι έχεις τα χρήματα και την αφοσίωση για να το κάνεις. Και, όταν θέλεις να προωθήσεις ένα brand, το χειροπιαστό περιοδικό σε πηγαίνει ακριβώς εκεί που θέλεις να πας». Ο Τλούπας ξέρει πολύ καλά για τι πράγμα μιλάει. Μέσω της εταιρείας ντζάνι Yorgo&Co σχεδιάζει έντυπα και καμπάνιες για πολλά πολυτελή brands και έχει φτάσει να θεωρείται ο πιο ταλαντούχος – και σίγουρα ο πιο hip – γραφίστας

του Παρισιού. Ο ίδιος μοιράζει τον χρόνο του ανάμεσα στα δύο γραφεία του (ένα στο «Vanity Fair» και ένα στην Yorgo&Co), όπου μεταβαίνει καθημερινά με το ποδήλατό του, το πιο γρήγορο και αποτελεσματικό μέσο σε πολυσύχναστες πόλεις όπως το Παρίσι. Όταν δεν διδάσκει δημιουργία λογοτύπων στη σχολή Penninghen στο Παρίσι από όπου αποφοίτησε και ο ίδιος ή στη φημισμένη σχολή ντζάνι ECAL στη Λωζάννη, ετοιμάζει ένα βιβλίο για την ιστορία των logos. «Ήδη από την αρχαία Μεσοποταμία, προτού ακόμη ανακαλυφθεί η γραφή, υπήρχαν τα λογότυπα τα οποία δημιουργούνταν με τους ίδιους κανόνες γραφιστικής πάνω στους οποίους πατάμε σήμερα. Αν το καλοσκεφτείς, και στην Ελλάδα όλες οι πόλεις-κράτη που πολεμούσαν μεταξύ τους είχαν επιγραφές στα νομίσματα ή στις ασπίδες που ήταν σαν λογότυπα. Εχω δει κάποια εξαιρετικά παραδείγματα στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας».

Πρέσβης του ελληνικού καφέ στην Πόλη του Φωτός

Εν αναμονή του εκδοτικού οίκου που θα αναλάβει να ρίξει στην αγορά το πόνημά του, ο αεικίνητος Yorgo ετοιμάζει ένα επιχειρηματικό project: ένα ελληνικό café που θα σερβίρει ελληνικό καφέ, ελληνικούς μεζέδες, ελληνικά γλυκά και θα διαθέτει προσωπικό που θα μιλάει και ελληνικά, όπως άλλωστε και ο ίδιος. «Ίδανικά θα ήθελα να είναι ένα μαγαζί 100% ελληνικό. Συχνά πηγαίνεις σε εστιατόρια στο Παρίσι και δεν μιλάει κανείς τη γλώσσα». Η ιδέα προέκυψε πρόσφατα, αλλά ωρίμαζε από καιρό, καθώς ο Yorgo Τλούπας παρατηρούσε εδώ και χρόνια ότι ο ελληνικός καφές αρέσει, και μάλιστα πολύ, στους κατοίκους της γαλλικής πρωτεύουσας. «Οποιοσ

ALEXANDRE POMMIER

Το τύπωμα θέλει χρόνο και απαιτεί προσπάθεια. Γιατί όταν τυπώνεις κάτι σε χαρτί σημαίνει ότι έχεις τα χρήματα και την αφοσίωση για να το κάνεις. Και, όταν θέλεις να προωθήσεις ένα brand, το χειροπιαστό περιοδικό σε πηγαίνει ακριβώς εκεί που θέλεις να πας))

HÔTEL COSTES

ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΜΗΛΑΡΟΚ

● Οι διάφορες αποχρώσεις του κόκκινου στα χαλιά, στα έπιπλα, στις ταπετσαρίες, ακόμη και στους εξωτερικούς τοίχους του ξενοδοχείου, δημιουργούν «ένταση» και δίνουν προσωπικότητα στον χώρο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΙΟ

Ακόμη και βαριά πληγωμένο από την πρόσφατη καταστροφική πυρκαγιά στη Notre-Dame, το Παρίσι παραμένει η πιο λαμπερή πρωτεύουσα της Ευρώπης. Μια πρωτεύουσα που κι αν θρηνεί – είναι τόσο πρόσφατο εξάλλου το τραγικό συμβάν – αρχοντικά, όχι σαν ύλη αλλά σαν πολύτιμη ιδέα, «υψώνεται» πάνω από τη θλίψη, παραμένοντας μια υπερπαραγωγή αστικής ομορφιάς και πολιτισμού που πάντα θα μας προκαλεί τον θαυμασμό. Ήδη ανακοινώθηκε πως ο ιστορικός ναός θα αποκατασταθεί (δεν περιμέναμε κάτι λιγότερο), ήδη έχουν μαζευτεί τεράστια ποσά από δωρεές ισχυρών για τις ανάγκες των εργασιών. Οι καμπάνες της Notre-Dame θα ακουστούν και πάλι σε μερικά χρόνια, αυτό είναι σίγουρο. Στο μεταξύ, η πόλη ξαναβρίσκει σιγά-σιγά τους ρυθμούς της, λάμποντας κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο. Και εμείς βρίσκουμε την ευκαιρία και περπατάμε για άλλη μία φορά στο Παρίσι που αγαπάμε και στο οποίο δεν χορταίνουμε να επιστρέφουμε. Για να πάρουμε μια έξτρα δόση από την κομψότητα και την πολυτέλεια που προσφέρει. Σταματώντας για λίγο σε ένα μέρος που όμοιο του δεν υπάρχει σε όλη την Ευρώπη. Ένα μέρος όπου η πρωτεύουσα της Γαλλίας επιβεβαιώνει τη φήμη της ως η κοιτίδα του διεθνούς glam.

«Hôtel Costes», 239-241 rue Saint-Honoré, μισή ώρα με τα πόδια από την πληγωμένη Notre-Dame, στο υπέροχο κέντρο του Παρισιού, στον διασημότερο δρόμο όπου συνωστίζονται οι κορυφαίοι οίκοι μόδας του πλανήτη, κοντά στον Κήπο του Κεραμεικού, Jardin des Tuileries. Ξενοδοχείο-ορόσημο, σημείο συνάντησης των celebrities, των μεγαλοεπιχειρηματιών αλλά και των καλλιγραμμών μοντέλων από όλον τον κόσμο.

Σχεδιασμένο από τον αρχιτέκτονα εσωτερικών χώρων Ζακ Γκαρσία το 1995, θεωρείται ένα από τα πιο hot καταλύματα σε ολόκληρη τη Γαλλία. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε το γιατί, έστω ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά όπως περνάμε απ' έξω. Κοιτάζοντας, δηλαδή, βιαστικά από την είσοδο προς το εντυπωσιακά διακοσμημένο εσωτερικό του. Ένας διάδρομος όπου το κόκκινο επικρατεί, με τους τοίχους επενδεδυμένους με καθρέπτες και με τις επιτοιχίες λάμπες να σκορπίζουν το ζεστό φως τους, οδηγεί προς τη ρεσεψιόν. Υψηλή ρετρό αισθητική, η οποία είναι και ο λόγος για τον οποίο διεθνούς φήμης περιοδικά όπως το «Esquire» και το «Wallpaper» έχουν επανειλημμένως αναφερθεί στο ξενοδοχείο, χαρακτηρίζοντάς το αριστούργημα. Και αν οι εντυπώσεις μας είναι υπερθετικές από την είσοδο, μπορεί κανείς εύκολα να φανταστεί με τι κομψότητα και πολυτέλεια είναι διακοσμημένοι οι κοινόχρηστοι χώροι και τα δωμάτια.

Κάμπελ, Κρόφορντ και Τζουντ Λο

Μιλώντας για τα δωμάτια, οι τιμές τους ξεκινούν από τα 500 ευρώ την ημέρα για το mini των μόλις 20 τετραγωνικών μέτρων και ανεβαίνουν: Το standard κοστίζει 600 ευρώ, το classic 700 ευρώ, το deluxe 800 ευρώ, η duplex suite 900 ευρώ, και η classic suite ξεπερνά τα 1.200 ευρώ. Η αλήθεια είναι πως υπάρχουν πολύ πιο ακριβά ξενοδοχεία στην Πόλη του Φωτός, το «Hôtel Costes», όμως, με την τιμολογιακή πολιτική του επιβεβαιώνει πως το πολυτελές δεν είναι πάντα απαραίτητως απλησίαστο. Εννοείται βεβαίως και πως αυτές είναι τιμές εκκίνησης που μπορεί να αυξηθούν αρκετά, ανάλογα με την περίοδο. Και που δεν περιλαμβάνουν το πρωινό. Όπως επίσης εννοείται ότι οι celebrities που επιλέγουν το ξενοδοχείο απολαμβάνουν συνήθως έξτρα

Το Παρίσι δοκιμάζεται. Αλλά, ως Πόλη του Φωτός, αντιστέκεται και αισιοδοξεί. Και εξακολουθεί να αναζητεί τη χαρά της ζωής.

ΝΤΕ ΓΚΩΛ

Ο χαρακτήρας, οι αντιφάσεις, ο βίος και η πολιτεία ενός από τους εμβληματικότερους ηγέτες της μεταπολεμικής Ευρώπης.

- 1. Ο Σαρλ ντε Γκωλ σε παιδική ηλικία.
- 2. Αντιγκωλική προπαγανδιστική αφίσα της δωσιλογικής κυβέρνησης του Βισί.
- 3. Ο υπολοχαγός Ντε Γκωλ (δεξιά) παρασημοφορημένος στη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

Πενήντα χρόνια πριν, στις 28 Απριλίου 1969, μία από τις μεγαλύτερες φιγούρες της μεταπολεμικής Ευρώπης αποχωρούσε από την πολιτική σκηνή. Ο Σαρλ Αντρέ Ζοζέφ Μαρί ντε Γκωλ, προσωπικότητα σαγηνευτική και διχαστική, συνεσταλμένη και εκρηκτική, συναινετική και πολωτική, παραμένει ο ηγέτης με τον οποίο κάθε σημαίων γάλλος πολιτικός (και κάθε ευρωπαίος statesman άξιος του ονόματός του) οφείλει να αναμετράται. Και αν η σκιά του Φρανσουά Μιτεράν μοιάζει στις μέρες μας να αποτελεί συχνότερα μέτρο σύγκρισης στη δημόσια σφαίρα, αυτό οφείλεται στο ότι βρίσκεται πιο κοντά στη σύγχρονη μνήμη, όχι στο ότι ξεπερνά το «παράσημα» του στρατηγού. Το 2010, στα 40 χρόνια από την επέτειο του θανάτου του, την 9η Νοεμβρίου του 1970, η εφημερίδα «Le Monde», η οποία στα χρόνια της κυριαρχίας του τον μαχόταν και την οποία ο ίδιος απεχθανόταν, θα έγραφε ότι οι Γάλλοι «είναι ακόμη τα ορφανά του Ντε Γκωλ». Αποτελούσε έμπρακτη απόδειξη ότι η πολιτική κληρονομιά του, πρωτίστως ιδιοκτησία της γαλλικής Δεξιάς, διαχύθηκε μεταθανάτια σε όλο το πολιτικό φάσμα και συνταιριάστηκε επιδέξια και με την Αριστερά: ο συντηρητισμός για τους μεν, η ενωτική προσέγγιση για τους δε καθιστούσαν τον Σαρλ ντε Γκωλ ιδανικό πολιτικό μύθο.

Κατά μία έννοια ο μύθος αυτός ήταν συνέχεια εκείνου που ο στρατηγός είχε φροντίσει να χτίσει για τον εαυτό του. Γεννημένος στη Λίλλη το 1890, σε περιβάλλον μετριοπαθούς συντηρητικής καθολικής οικογένειας, με τρεις αδελφούς και μία αδελφή, ο Σαρλ ντε Γκωλ αναζήτησε μια στρατιωτική καριέρα εν μέρει για να ευχαριστήσει τους γονείς του – αλλά και γιατί συνιστούσε μία από τις λίγες ενοποιητικές δυνάμεις της διαιρεμένης μετά την ήττα στον Γαλλογερμανικό Πόλεμο του 1870 χώρας. Η ανέλιξή του υπήρξε γοργή: έχοντας σωθεί από το σφαγείο του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου (αιχμάλωτος των Γερμανών από το 1916), έγινε στις αρχές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ο νεότερος γάλλος στρατηγός – σε ηλικία 50 ετών. Το επίτευγμα ήταν αναμφίβολα μέτρο της αξίας του, αλλά και, όπως υπαινίσσεται στην κορυφαία βιογραφία του με τίτλο «A Certain Idea of France. The Life of Charles

de Gaulle» (εκδ. Allen Lane, 2018) ο διακεκριμένος βρετανός ιστορικός του Πανεπιστημίου Queen Mary, Τζούλιαν Τζάκσον, δείκτης της ικανότητάς του να συναναστρέφεται τους κατάλληλους πάτρωνες. Αρχικά ο στρατάρχης Φιλίπ Πετέν, έπειτα ο συντηρητικός πολιτικός Πολ Ρεϊνό τού έδωσαν τη δυνατότητα να ασκηθεί – κυρίως στο πολιτικό πεδίο: από διοικητής μεραρχίας τις τελευταίες ημέρες των μαχών κατά των Γερμανών τον Ιούνιο του 1940 είχε ήδη προαχθεί σε υφυπουργό Εξωτερικών για την Εθνική Αμυνα στην κυβέρνηση του Ρεϊνό. Με αυτή την ιδιότητα διέφυγε στη Μεγάλη Βρετανία στις 17 Ιουνίου 1940 για να δημιουργήσει μια εξόριστη κυβέρνηση των «Ελεύθερων Γάλλων». Θα γινόταν έτσι ο αντίθετος πόλος της δωσιλογικής κυβέρνησης του Βισί, της οποίας προϊστάτο ο Πετέν, ο άνθρωπος που τέσσερα χρόνια μετά θα εισερχόταν θριαμβευτής στο απελευθερωμένο Παρίσι: «Στη μεγαλύτερη πορεία στην Ιστορία της Γαλλίας» ο Ντε Γκωλ τέθηκε επικεφαλής ενός τεράστιου πλήθους «περπατώντας αργά τη Σανζ Ελιζέ προκειμένου να δείξει τον εαυτό του στον πληθυσμό, στον «λαό του»». Δεν θα απολάμβανε για πολύ τον θρίαμβο: ανίκανος να βρει κοινή γλώσσα με τους κομμουνιστές, τους σοσιαλιστές, ακόμα και με τους μετριοπαθείς συντηρητικούς, θα παραιτούταν από την προεδρία της προσωρινής κυβέρνησης στις 26 Ιανουαρίου 1946. Για τα επόμενα δώδεκα χρόνια ο «ελευθερωτής» θα επεδίωκε να επανέλθει ως «σωτήρας». Και αυτό γιατί ο Ντε Γκωλ υπήρξε πρώτα από όλα μια συλλογή αντιφάσεων. Ο Τζούλιαν Τζάκσον τις καταμετρά: «Ένας στρατιωτικός που πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του μαχόμενος τον στρατό, ένας συντηρητικός που συχνά μιλούσε σαν επαναστάτης, ένας άνθρωπος με πάθος που αδυνατούσε να εκφράσει τα αισθήματά του». Σε αυτά θα πρέπει να προσθέσει κανείς τον μελαγχολικό και ταυτόχρονα ευέξαπτο χαρακτήρα, την αδυναμία του στις θεατρικές χειρονομίες αλλά και στις αυθόρμητες ατάκες, την παροιμιώδη αυτοπειθαρχία και τις αποφάσεις της στιγμής.

«Η Ελεύθερη Γαλλία είμαι εγώ!»

Ο αυτοέλεγχος ήταν κάτι που ο ίδιος επέβαλε στον εαυτό του από νωρίς. Σε ηλικία 26 ετών, αιχμάλωτος των Γερμανών

Ο ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ

● 25 Αυγούστου 1944:
Μετά την απελευθέρωση
του Παρισιού, ο Ντε Γκωλ,
επικεφαλής της μεγαλύτερης
πορείας στην ιστορία της
Γαλλίας, περνά μπροστά από
την Αψίδα του Θριάμβου.